

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

Číslo jednací
50 837/2006-606/XIII. vyř.

Praha
10.12.2007

Předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu jako příslušný správní orgán podle § 10 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a podle § 127 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů, vydává v řízení, zahájeném dne 15. 9. 2007, na návrh navrhovatele Vodafone Czech Republic a.s., IČ: 257 88 001, sídlem Praha 10, Vinohradská 167 proti odpůrci Telefónica O2 Czech Republic, a.s., IČ: 601 93 336, sídlem Praha 3, Olšanská 55/5 ve věci sporu o určení ceny za propojení pro službu bezplatného volání pro období od 1. 6. 2001 do 15. 6. 2003, toto

rozhodnutí:

- I. Návrh společnosti Vodafone Czech Republic a.s. se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Dne 15. 9. 2006 bylo Českému telekomunikačnímu úřadu (dále též „správní orgán“) doručeno podání v němž se navrhovatel domáhá vydání následujícího rozhodnutí:

1. Pro období, ve kterém nebyla mezi navrhovatelem a odpůrcem smluvně upravena cena za propojení na službu bezplatného volání ze sítě odpůrce do sítě navrhovatele, tj. pro období od 1. 6. 2001 do 15. 6. 2003, je pro výpočet ceny nutné vycházet ze způsobu výpočtu upraveného v rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu čj. 16 005/2003-611 cenové rozhodnutí č. 03/PROP/2003 (dále též „rozhodnutí č. 03/PROP/2003“).

2. Odpůrce je povinen navrhovateli vystavit dobropis na dlužnou cenu za propojení na službu bezplatné volání ze sítě odpůrce do sítě navrhovatele v období od 1. 6. 2001 do 15. 6. 2003 v celkové částce 6.896.504,- Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozhodnutí.

3. Odpůrce je povinen zaplatit navrhovateli úroky z prodlení z výše uvedené částky 6.896.504,- Kč za celé předmětné období, tj. od 1. 6. 2001 do 15. 6. 2003, a to do 15 dnů od právní moci rozhodnutí.

4. Odpůrce je povinen navrhovateli uhradit náklady správního řízení, a to do 15 dnů od právní moci rozhodnutí.

Ohledně sporu navrhovatel v tomto podání uvádí, že s odpůrcem uzavřeli dne 7. 1. 2000 Smlouvu o propojení telekomunikačních sítí (dále též „Smlouva“), ve které se dohodli na základních podmínkách propojení a na jednotlivých službách, které si budou vzájemně poskytovat, a za které si budou hradit ve Smlouvě sjednané ceny.

Podle svého tvrzení službu bezplatného volání (dále též „zelené linky“) začal navrhovatel ve své síti poskytovat až od 1. 6. 2001, a to na čísle 800 777 777. Vzájemná jednání účastníků o ceně za tuto službu však prý nevedla k dohodě, a tak měl odpůrce využít svého postavení jakožto

čistého plátce vůči navrhovateli a jednostranně začít používat reciproční cenu 1,905 Kč/min (tedy cenu odpovídající totožné službě v síti odpůrce, výslovně upravené v Příloze D bodě 2.3 Smlouvy, o kterou si tak měl ponížovat své platby vůči navrhovateli založené na pravidelných měsíčních vyúčtováních. Navrhovatel s taktó jednostranně stanovenou cenou prý nikdy nesouhlasil a vzhledem k tomu, že jednání o její úpravě nikdy nevedla k dohodě a navrhovatel se nalézal v postavení, kdy byl nucen toto jednání strpět, neboť neposkytování dané služby by mělo výrazně negativní dopad na jeho podnikání. Poté co Český telekomunikační úřad vydal cenové rozhodnutí č. 03/PROP/2003, kterým stanovil způsob výpočtu cen za propojení veřejných telekomunikačních sítí pro zprostředkování přístupu ke službám bezplatného volání a maximální ceny za propojení veřejných telekomunikačních sítí pro zprostředkování přístupu ke službám bezplatného volání, a to z veřejných pevných telekomunikačních sítí (přičemž toto cenové rozhodnutí vydané s účinností od 16. 6. 2003 se vztahovalo rovněž na propojení veřejných pevných a veřejných mobilních telekomunikačních sítí), začal odpůrce účtovat navrhovateli cenu za poskytování služby bezplatného volání do sítě navrhovatele v souladu s tímto cenovým rozhodnutím. Vzhledem k tomu, že mezi navrhovatelem a odpůrcem nebyly v období od 1. 6. 2001 do 15. 6. 2003 (dále též „sporné období“) ceny pro danou službu nikdy platně sjednány, neměla odpůrcem uplatňovaná cena 1,905 Kč/min v předmětném období oporu v zákoně, cenovém rozhodnutí ani ve Smlouvě. Podle navrhovatele tak vznikla otázka, jak tuto službu ocenit, přičemž navrhovatel je toho názoru, že při absenci konkrétního smluvního ujednání je třeba k výpočtu ceny za tuto službu za předmětné období použít způsob výpočtu stanovený cenovým rozhodnutím č. 03/PROP/2003, které je prvním cenovým rozhodnutím závazně stanovujícím ceny za službu bezplatného volání a maximální ceny za propojení veřejných telekomunikačních sítí pro zprostředkování přístupu ke službám bezplatného volání a maximální ceny z veřejných pevných telekomunikačních sítí, jež se zároveň vztahovalo na propojení veřejných pevných a veřejných mobilních telekomunikačních sítí. Způsob výpočtu ceny za propojení telekomunikačních sítí pro službu bezplatného volání stanovené tímto cenovým rozhodnutím by se tak měl aplikovat zpětně ke dni zahájení poskytování služby bezplatného volání navrhovatelem. Potom by celková částka, vypočtená navrhovatelem k 16. 6. 2003, s ohledem na úpravu cenového rozhodnutí 03/PROP/2003, o kterou si měl odpůrce platby neoprávněně snížit, činila 6,896.504,- Kč (bez příslušenství).

Na podporu svých tvrzení pak navrhovatel předložil kopie daňových dokladů účastníků, výpočet dlužné částky a text Smlouvy.

Správní orgán s návrhem seznámil odpůrce a současně jej vyzval k vyjádření.

Odpůrce ve svém vyjádření označuje tvrzení navrhovatele, že s předmětnou cenou nesouhlasil za zcela nepravdivé tvrzení, protože při zprovoznění předmětné služby s cenou 1,905 Kč/min navrženou odpůrcem souhlasil a svůj souhlas i písemně potvrdil. Odpůrce dále zásadně nesouhlasil s tvrzením navrhovatele, že využil svého postavení jakožto čistého plátce ve vztahu k navrhovateli a jednostranně začal používat reciproční cenu 1,905 Kč/min. Účastníci řízení údajně dohodu o ceně řádně uzavřeli, a to bez časového omezení. Jedině za této podmínky prý mohla být předmětná služba zprovozněna. Naprosto zjevná dohoda stran má být údajně zřejmá i z provozní e-mailové korespondence účastníků řízení, ve které navrhovatel potvrzuje odpůrci naměřená data pro fakturaci. Pro uvedená období prý nabyly proti daňovým dokladům dle Přílohy 1 Dodatku č. 1 Smlouvy navrhovatelem vzneseny námitky a v souladu s touto platnou smlouvou (Příloha F ve znění Dodatku č.1) považuje odpůrce za důležité zdůraznit, že námitky podané po splatnosti daňového dokladu nejsou důvodem pozdějších oprav dokladu. Odpůrce dále konstatuje, že regulace pro tuto službu byla stanovena cenovým rozhodnutím č. 03/PROP/2003 a odpůrcem byla v souladu s vydaným rozhodnutím uplatněna s účinností tohoto rozhodnutí, tj. od 16. 6. 2003. S odvoláním na skutečnost, že pro předmětnou službu byla mezi účastníky řízení řádně sjednána cena za propojení, kterou má odpůrce za prokázanou, tento důrazně odmítá požadavek navrhovatele, aby bylo provedeno zpětné doúčtování cen podle cenového rozhodnutí č. 03/PROP/2003. Přičemž, kdyby i přesto správní orgán uznal požadavek navrhovatele za oprávněný, uplatňuje odpůrce námitku promlčení pohledávek splatných k 15. 9. 2002 – tzn., údajné pohledávky za odpůrcem za zúčtovací období 05/2001 – 7/2002 jsou promlčeny.

S ohledem na výše uvedené žádá odpůrce správní orgán, aby návrh navrhovatele v plném rozsahu zamítl.

Na podporu svých tvrzení předkládá odpůrce jako důkaz

- kopii dopisu navrhovatele „Žádost o zprovoznění služby zelená linka Oskar – Český mobil“ ze dne 23. 4. 2001

- kopii dopisu odpůrce čj. 109/2001-NS/SIX „Žádost o zprovoznění služba zelená linka Oskar – Český mobil“ ze dne 27. 4. 2001

- kopii e-mailu navrhovatele „0800-77 xx xx“ ze dne 24. 5. 2001,

- kopii e-mailu navrhovatele „data za září „ ze dne 8. 10. 2001,

- kopii e-mailu odpůrce“ RE: data za září“ ze dne 9. 10. 2001,

- kopii e-mailu navrhovatele „Data-říjen 2001 (Interconnection)“ ze dne 5. 11. 2001,

- kopii e-mailu odpůrce „RE: Data-říjen 2001 (Interconnection)“ ze dne 6. 11. 2001,

- kopie e-mailu navrhovatele „RE: Data-říjen 2001 (Interconnection)“ ze dne 6. 11. 2001,

- kopie e-mailu odpůrce „odečet za 11/2001“ ze dne 5. 11. 2001,

- kopie e-mailu navrhovatele „RE: odečet za 11/2001“ ze dne 6. 11. 2001.

Navrhovatelem označený důkaz („daňové doklady za sporné období“) byl správnímu orgánu doložen až dne 24. 1. 2007. Teprve poté mohl správní orgán plně posoudit podání a vydat usnesení čj. 50 837/2006-606/VII. vyř. ze dne 5. 3. 2007, kterým byl návrh z části odložen, a to v rozsahu ve kterém se navrhovatel domáhal uložení povinnosti odpůrci, aby navrhovateli zaplatil dlužnou částku za službu bezplatného volání ze sítě odpůrce do sítě navrhovatele v období od 1. 6. 2001 do 15. 6. 2003 v celkové výši 6 896 504,- Kč s příslušenstvím. Toto usnesení nabylo právní moci 24. 3. 2007. Nadále tedy řízení bylo vedeno o návrhu uvedeném výše v úvodu odůvodnění pod bodem 1, tj. o určení, že:

1. Pro období, ve kterém nebyla mezi navrhovatelem a odpůrcem smluvně upravena cena za propojení na službu bezplatného volání ze sítě odpůrce do sítě navrhovatele, tj. pro období od 1. 6. 2001 do 15. 6. 2003, je pro výpočet ceny nutné vycházet ze způsobu výpočtu upraveného v rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu čj. 16 005/2003-611 cenové rozhodnutí č. 03/PROP/2003 (dále též „rozhodnutí č. 03/PROP/2003“).

V průběhu ústního jednání nařízeného správním orgánem na 7. 2. 2007 odpůrce ohledně návrhu na určení, že pro sporné období je při výpočtu ceny nutné vycházet ze způsobu výpočtu upraveného v cenovém rozhodnutí ČTÚ č. 03/PROP/2003, uvedl, že ve sporném období nebyla sporná cena regulována a uvedené cenové rozhodnutí nepřipouští retroaktivitu, s tím že pro zpětný výpočet ceny dle uvedeného cenového rozhodnutí navíc nejsou k dispozici naměřená data provozu. Oba účastníci řízení se shodli na tom, že za sporné období byly účtované objemy provozu odsouhlaseny, přičemž dle vyjádření odpůrce se jednalo o standardní postup podle Smlouvy, kterým byl odsouhlasen jak objem provozu, tak objem finanční. S tímto tvrzením navrhovatel nesouhlasí. Oba účastníci si ponechali lhůtu na písemné vyjádření.

Vyjádření navrhovatele bylo správnímu orgánu doručeno dne 16. 2. 2007. V tomto vyjádření navrhovatel odmítá tvrzení, že souhlasil s cenou 1,905 Kč/min navrženou odpůrcem a že souhlas písemně potvrdil. Uvedená cena za propojení za hovory ze sítě odpůrce na službu typu zelená linka poskytovanou navrhovatelem nemohla být uzavřena mimo rámec Smlouvy mezi společnostmi Český Telecom, a.s. (nyní „Telefónica O2 Czech Republic, a.s.“) a Český Mobil, a.s. (nyní „Vodafone Czech Republic a.s.“) ze dne 7. 1. 2000. Předmětem této smlouvy o propojení bylo propojení a udržování propojení sítí účastníků a vzájemné poskytování telekomunikačních služeb a výkonů. Jakákoli služba spočívající v propojení sítí sjednaná mezi účastníky tak nutně spadala pod režim Smlouvy. Aby mohla být řádně uzavřena dohoda o ceně, muselo by se tak stát způsobem, který Smlouva vyžaduje v čl. 26.1. Podle tohoto článku všechny změny a doplňky této smlouvy vyžadují písemný souhlas obou smluvních stran ve formě následně číslovaných dodatků.

Na nutnost smluvně uzavřeného dodatku upozorňoval také navrhovatel v dopise z 23. dubna 2001 (důkaz č. 1 vyjádření odpůrce z 9. 10. 2006). Dodatek však uzavřen nebyl. Navíc i zákon č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích, v § 37 odst. 3 požadoval písemnou formu smlouvy o propojení sítí. Hlavním důvodem neexistence dohody je údajně skutečnost, že navrhovatel nikdy nepotvrdil nabídku zasloupanou navrhovateli dne 27. 4. 2001 Ing. Michalem Táborským. V tomto dopise je navrženo zprovoznění služby bezplatného volání za recipročních podmínek. Jak prý sám odpůrce ve svém vyjádření tvrdí, šlo o ceny bez časového omezení a bez této podmínky by odpůrce službu nezprovoznil. V e-mailu z 24. 5. 2001 navrhovatel souhlasí s návrhem recipročního poskytování služeb zelené linky i s navrhovanou prozatímní cenou. Z dopisu Ing. Václava Macha ze 7. 5. 2002 je patrné, že navrhovatel prozatímní cenou rozuměl cenu, která měla být účtována krátkodobě a která měla být nahrazena novou cenou. Nová, konečná cena měla prý potom být zpětně doúčtována místo prozatímní ceny.

Obě strany, pak dle názoru navrhovatele, považovaly dohodu o ceně za uzavřenou, s tím, že odpůrce se domníval, že navrhovatel souhlasil s cenou bez časového omezení a navrhovatel považoval tuto cenu za prozatímní, jež bude zpětně nahrazena cenou novou. Ve skutečnosti tak nedošlo k uzavření dohody o ceně. Podle § 1 odst. 2 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, nelze-li některé otázky obchodněprávních vztahů řešit dle ustanovení obchodního zákoníku, řeší se podle práva občanského. Podle § 44 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, přijetí návrhu, který obsahuje dodatky, výhrady, omezení nebo jiné změny, je odmítnutím návrhu a považuje se za nový návrh. To je údajně případ e-mailu z 24. 5. 2001, kde navrhovatel sice akceptuje cenu navrženou odpůrcem, ale s tím omezením, že se jedná o cenu prozatímní. Tím se z přijetí návrhu stal návrh nový, na který už odpůrce neodpověděl.

K tvrzení odpůrce, že dohoda účastníků je zřejmá z provozní e-mailové korespondence, kde navrhovatel potvrzuje odpůrci data pro fakturaci, a že v uvedeném období nebyly proti daňovým dokladům navrhovatelem vzneseny námitky, navrhovatel uvádí, že toto tvrzení odpůrce účelově zkresluje tehdejší situaci. Navrhovatel podle důkazů odpůrce potvrdil naměřená data pro fakturaci za září, říjen a listopad 2001. Navrhovatel tak ale učinil pouze proto, že se domníval, že jde o ceny prozatímní, které měly být nahrazeny cenami novými. Potvrzení naměřených dat za září, říjen a listopad 2001 nemění nic na skutečnosti, že dohoda o ceně nebyla platně uzavřena. Za duben 2002 navrhovatel potvrdil pouze objemy naměřených dat, ale s cenou, kterou měl odpůrce hradit za službu zelených linek nesouhlasil. Tvrzení odpůrce, že dohoda účastníků byla zřejmá z provozní korespondence je proto, podle navrhovatele, pravdivé jen v omezeném rozsahu s tou námitkou, že navrhovatel nepotvrzoval dohodu o ceně, ale pouze cenu, kterou pokládal za prozatímní. Potvrzení dat pro fakturaci navrhovatelem nemění tak nic na skutečnosti, že dohoda o ceně nebyla platně sjednána. V květnu 2002 pokládal již navrhovatel situaci za neúnosnou a opětovně žádal odpůrce o uzavření dohody o ceně. Z mailu Václava Macha také vyplývá, že navrhovatel v květnu 2002 nepovažoval cenu 1,905 Kč/min za platně sjednanou.

Navrhovatel dále konstatuje, že cena ve výši 1,905 Kč/min, kterou si odpůrce nárokoval za originaci na své pevné síti, byla ve značném nepoměru k ceně za originaci na pevné síti, která v té době na trhu platila a tudíž uplatňování reciprocity ceny za originaci na pevné síti byla k ceně za originaci na síti mobilní (která musí pokrýt podstatně vyšší náklady spojené s výstavbou mobilní sítě) považuje za neopodstatněnou a nespravedlivou. Výše odpůrcem nárokováno ceny pak nepovažuje za přiměřenou ani vzhledem k ceně obvyklé a nákladově orientované, kterou odpůrce akceptoval od operátorů pevných sítí. Je proto logické, že navrhovatel cenu 1,905 Kč/min nemohl považovat za cenu definitivní, ale pouze za cenu prozatímní, kterou byl ochoten akceptovat z důvodu časové tísně a povinností spojených s poskytováním veřejné telekomunikační služby na základě svého pověření. Hlavně z toho důvodu usiloval navrhovatel ve snaze řešit tuto neutěšenou situaci ohledně dohody o ceně za propojení pro službu zelených linek podle cenových rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, které upravovaly maximální, nákladově orientované ceny za služby totožné se službou propojení na službu zelených linek.

Navrhovatel trvá na tom, že v období od 1. 6. 2001 do 15. 6. 2003 nebyla cena za propojení za hovory ze sítě odpůrce na službu zelená linka poskytovanou navrhovatelem platně sjednána z důvodů uvedených výše. Ze strany odpůrce tak docházelo k plnění bez právního

důvodu a také navrhovatel hradil službu, která nebyla platně sjednána. Podle § 457 občanského zákoníku je-li smlouva neplatná, nebo byla-li zrušena, je každý z účastníků povinen vrátit druhému vše, co podle ní dostal. Jedná se o bezdůvodné obohacení a vzniká otázka, jak ocenit službu, kterou odpůrce navrhovateli poskytl, má-li navrhovatel vrátit vše, co podle neplatné smlouvy dostal. Navrhovatel v návrhu z 15. září 2006 vyjádřil názor, že vzhledem k tomu, že maximální cena určená cenovým rozhodnutím č. 03/PROP/2003 byla nákladově orientovaná, bylo by vhodné k tomuto účelu použít právě toto cenové rozhodnutí. Nic prý ovšem správnímu orgánu nebrání najít jiný, přesnější způsob ocenění předmětné služby poskytnuté odpůrcem.

Dohoda o ceně za propojení na službu zelených linek poskytovanou v síti navrhovatele nebyla údajně platně uzavřena z toho důvodu, že jednak

- nedošlo k přijetí nabídky odpůrce z 27. 4. 2001 bez omezení nebo jiné změny, a proto nabídka nebyla vůbec přijata, a dále

- dohoda o ceně na předmětnou službu nebyla sjednána způsobem, který vyžaduje Smlouva. Potvrzení dat pro fakturaci navrhovatelem bylo učiněno v omezeném období a pouze z toho důvodu, že jde o ceny prozatímní, které měly být nahrazeny novými cenami se zpětnou účinností. Následně navrhovatel ceny za propojení na službu zelených linek rozporoval. Potvrzení dat pro fakturaci navrhovatelem nemění nic na skutečnosti, že dohoda o ceně nebyla platně sjednána. Z toho důvodu došlo k bezdůvodnému obohacení a strany by si měly vrátit vše co z neplatné smlouvy plnily. Návrh použít zpětně cenové rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu je podle navrhovatele nejprůměrnější způsob, jak ocenit službu plněnou odpůrcem, navrhovatel však na tomto netrvá, je na správním orgánu aby našel adekvátní způsob ocenění. Alternativně navrhovatel nárokuje doplacení salda plateb za propojení ve výši odpovídající neoprávněně odečteným částkám.

Odpůrce ve svém vyjádření doručeném správnímu orgánu dne 5. 3. 2007 odmítá údajné spekulace navrhovatele, které mají snížit věrohodnost předložených důkazů a skutečnost, že cena 1,905 Kč/min byla navrhovatelem odsouhlasena, resp. byla účastníky řízení dohodnuta. Dodatečné konstrukce o „prozatímní ceně“, která vlastně dle navrhovatele neplatila, a která měla být „někdy“ revidována, jsou účelová tvrzení bez jakéhokoli relevantního podkladu. Odpůrce zdůrazňuje, že nenavrhoval žádnou „prozatímní cenu“, ale cenu, která se po odsouhlasení navrhovatelem stala cenou dohodnutou. Navrhovatel jasně cenu uznal a deklaroval svůj úmysl jí zařadit do nejbližšího dodatku smlouvy o propojení. O významu a účelu pojmu „prozatímní cena“ v uvedeném prohlášení navrhovatele lze údajně pouze spekulovat. Z výše uvedeného prohlášení navrhovatele však nelze nikterak dovozovat, že by cena byla kýmoli zpochybňována a že by se o ní před uzavřením zmíněného nejbližšího dodatku mělo jednat. Tvrzení opaku navrhovatelem je dle odpůrce dodatečná účelová spekulace, která se zřejmě opírá toliko o nelogický a nikde nezaznamenaný myšlenkový pochod navrhovatele, který sice zaslal odpůrci svoje prohlášení, že s cenou souhlasí a hodlá jí zařadit do nejbližšího dodatku, ale myslel tím (jak nyní ve svém vyjádření uvádí) naprostý opak, tj. že s cenou nesouhlasí a že do nejbližšího dodatku je připraven zařadit něco naprosto jiného. Hodnocení úrovně takového argumentu se odpůrce zdrží, avšak zásadně ho odmítá – nicméně z jeho pohledu se jedná o pouhou spekulaci navrhovatele, nepodloženou žádnými důkazy.

V této souvislosti odpůrce odkazuje na již pravomocně rozhodnutá správní řízení (čj. 7668/2003-610 a čj. 8552/2003-610), ve kterých prý správní orgán „prozatímní ceny“ bezvýhradně odmítl. Přestože se v tomto řízení jedná o jinou službu i o jiné strany sporu, odpůrce nepředpokládá, že by správní orgán měl důvod svoje stanovisko zásadně změnit. V principu navrhovatel spekuluje se stejným pojmem, který správní orgán již minimálně dvakrát odmítl jako neopodstatněný.

Z logiky sporu dále, dle názoru odpůrce, jednoznačně vyplývá, kdo měl zájem na průtazích v „legalizaci“ dohody o ceně, tj. uzavření příslušného dodatku Smlouvy. Tak jak odpůrce trvá na svých argumentech o výši předmětné ceny nyní, byl i v průběhu poskytování služby připraven podepsat potřebný dodatek s touto cenou. Neměl žádný důvod k vytvoření situace, kdy by jím účtovaná oprávněná cena mohla být navrhovatelem jakkoli zpochybňována, resp. odmítána.

Jediným, kdo z neexistence dodatku mohl a nadále může mít případný prospěch, je údajně navrhovatel.

Odpůrce dále zásadně odmítá účelový výklad a aplikaci ustanovení obchodního a občanského zákoníku. Navrhovatel se prý snaží jasný souhlas s cenou za službu změnit na jakýsi „protinávrh“. Odpůrce tuto konstrukci důrazně odmítá a poukazuje na absenci jakéhokoli konkrétního návrhu jiné ceny nebo návrhu jednání o ní v textu údajného protinávrhu, který by dával navrhovateli důvod předpokládat, že odpůrce měl možnost, či dokonce povinnost, s něčím souhlasit nebo nesouhlasit, popř. jakkoli odpovědět. V tomto případě navrhovatel zapomíná, že účastníci řízení svůj smluvní závazek jasně kvalifikovali jako obchodní, kdy veškerá práva a povinnosti z této Smlouvy se řídí obchodním zákoníkem. Na uvedený vztah proto nelze aplikovat obecná ustanovení občanského zákoníku. Občanský zákoník lze aplikovat pouze v případě, že určitou skutečnost obchodní zákoník neřeší. Odpůrce dále v této souvislosti odkazuje na § 407 odst. 3 obchodního zákoníku: „Plní-li dlužník částečně svůj závazek, má toto plnění účinky uznání zbytku dluhu, jestliže lze usuzovat, že plněním dlužník uznává i zbytek závazku.“ Navrhovatel údajně tím, že s cenou souhlasil e-mailem ze dne 24. 5. 2001, tímto úkonem dostatečně jasně specifikoval svůj projev vůle. V návaznosti na výše citované ustanovení obchodního zákoníku je více než zřejmé, že navrhovatel s cenou souhlasil.

Odpůrce dále v návaznosti na Přílohu F „Účtování“ Smlouvy o propojení upozorňuje na smluvní ujednání v případě jakýchkoli nesrovnalostí v účtování a placení za sjednané služby.

Z návrhu navrhovatele pak údajně není zřejmé, čeho se v podstatě dovolává. Navrhovatel nechává právní kvalifikaci v případě stanovení ceny na správním orgánu. Z hlediska § 127 zákona o elektronických komunikacích a v návaznosti na správní řád § 45 odst. 1, návrh nesplňuje zákonné podmínky, je zmatečný a neurčitý, neboť z něj není patrné, co žadatel žádá nebo čeho se domáhá. Tato skutečnost je více než zřejmá v případě, kdy se navrhovatel snaží retroaktivně a protiprávně aplikovat na stanovení ceny cenové rozhodnutí č. 03/PROP/2003. Odpůrce tento protiprávní požadavek navrhovatele jednoznačně odmítá z důvodů uvedených ve svých předchozích vyjádřeních, které jsou souběžně uplatněny i v tomto vyjádření. Odmítá i spekulativní výklad navrhovatele o tom, že cena neodpovídá ceně „obvyklé“. Jedná se o používání termínu, který zákon o elektronických komunikacích ani zákon o cenách v návaznosti na poskytování telekomunikačních služeb nezná. Stejně tak spekulativní a účelové je tvrzení navrhovatele, že tuto cenu musel akceptovat z důvodu časové tísně a povinností spojených s poskytováním této služby. Zákon v době poskytování této služby měl a má i v současnosti právní způsoby, kterými se mohl navrhovatel proti údajně „nesjednané ceně“ bránit. Této možnosti si byl údajně navrhovatel dobře vědom.

Odpůrce dále považuje za irelevantní námitku navrhovatele týkající se pravomoci Českého telekomunikačního úřadu rozhodovat i spory týkající se bezdůvodného obohacení, pokud pochází z poskytování služby elektronických komunikací. Navrhovatel odkazuje na odůvodnění v nepravomocném rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 3 čj. 16 C 21/2007-124. Případné použití tohoto důkazu by bylo v rozporu s ustálenou judikaturou v rozhodování o pravomoci správních orgánů, kdy zcela nezákonným způsobem, tj. nad rámec zákona o elektronických komunikacích by Český telekomunikační úřad rozhodoval o bezdůvodném obohacení, které z hlediska právní kvalifikace bez pochyby spadá do rozhodovací pravomoci soudů. Odpůrce současně konstatuje, že se mu argumentace navrhovatele jeví jako dodatečná konstrukce a manipulace, využívající pouze spekulace nikoli prokázaná fakta, a nadále trvá na předložených důkazech a faktu, že v době zprovoznění předmětné služby byla účastníky řízení cena 1,905 Kč/min dohodnuta.

Navrhovatel se s podklady řízení seznámil dne 9. 3. 2007, odpůrce pak dne 4. 4. 2007.

Správní orgán I. stupně pak vydal rozhodnutí čj. 50 837/2006-606/IX. vyř. ze dne 4. 5. 2007, kterým návrh zamítl. Toto rozhodnutí navrhovatel napadnul rozkladem, na základě kterého Rada Českého telekomunikačního úřadu rozhodnutím čj. 41 112/2007-603 ze dne 8. 8. 2007 uvedené rozhodnutí zrušila a věc vrátila správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a

rozhodnutí s tím, že se správní orgán I. stupně má dále zejména zabývat příslušnou částí návrhu z hlediska posouzení klíčové otázky, a sice, zda byla mezi oběma účastníky řízení platně sjednána cena za poskytnutou službu v rozhodném období, a to za situace, kdy tato otázka zůstala po celou dobu správního řízení spornou.

Správní orgán I. stupně poté dne 10. 9. 2007 vyzval navrhovatele i odpůrce k vyjádření, zda nastaly nové skutečnosti významné pro průběh správního řízení, a zejména, aby se vyjádřili k otázce platnosti sjednání předmětné ceny a předložili na podporu svých tvrzení příslušné důkazy nebo je navrhli.

Odpůrce ve svém vyjádření ze dne 19. 9. 2007 zopakoval, že stanovení předmětné ceny vycházelo ze smluvního ujednání, přičemž se odkázal na své vyjádření ze dne 9. 10. 2006. Uvedl, že navrhovatel účtovanou cenu odsouhlasil, nerozporoval a ani nevznášel proti daňovým dokladům námitky v souladu se Smlouvou. V dalším se odkázal na svá předchozí vyjádření a nový důkaz nenavrhl.

Navrhovatel ve svém vyjádření ze dne 17. 10. 2007 zejména uvedl, že z dosavadního řízení a podkladů je zřejmé, že mezi ním a odpůrcem nebyla platně uzavřena dohoda o ceně za službu bezplatného volání do sítě navrhovatele, přičemž se odkázal na čl. 8.1. a 19.3. Smlouvy. Z obsahu cenového rozhodnutí č. 03/PROP/2003 je dle navrhovatele jasné, že vychází z již dlouho využívaného a tedy obvyklého způsobu výpočtu ceny za propojení pro služby bezplatného volání, který stanovila cenová rozhodnutí č. 04/PROP/2002 resp. č. 07/PROP/2002. Proto navrhovatel trvá na tom, že pro stanovení oprávněné ceny v situaci, kdy nebyla dohoda o ceně platně sjednána, je nutné uplatnit v obchodních vztazích běžnou praxi a vycházet z ceny na trhu v daném období obvyklé pro obdobnou službu, tedy je nutné využít způsobu výpočtu upraveného v cenovém rozhodnutí č. 03/PROP/2003. V dalším se odkázal na svá předchozí vyjádření a nový důkaz nenavrhl.

Odpůrce se s podklady rozhodnutí seznámil dne 30. 10. 2007, navrhovatel se pak tohoto svého práva vzdal ve svém vyjádření zaslaném elektronickou poštou dne 31. 10. 2007.

***

Kromě podkladů předložených účastníky řízení vycházel správní orgán při posuzování věci z těchto dalších skutečností známých mu z úřední činnosti:

- rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu čj. 16 005/2003-611 cenové rozhodnutí č. 03/PROP/2003, které nabylo účinnosti dne 16. 6. 2003 a v souladu s § 142 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích pozbylo platnosti dne 1. 4. 2006.

***

Po přezkoumání veškerých podkladů správního řízení správní orgán konstatuje následující:

Podle § 127 zákona o elektronických komunikacích předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu rozhoduje spory mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

Z formulace návrhu vyplývá, že předmětem sporu je služba originace (navrhovatel chtěl uzavřít dohodu upravující možnost, aby se účastníci odpůrce dovolali na službu poskytovanou v síti navrhovatele; tedy původ volání ze sítě odpůrce do sítě navrhovatele), resp. její cena. Návrh je pak formulován tak, že v otázce určení ceny předmětné služby je požadováno, aby se vycházelo z cenového rozhodnutí č. 03/PROP/2003. Správní orgán při posuzování návrhu vycházel z přesvědčení, že jeho pravomoc k rozhodnutí o dotčeném návrhu vyplývá ze skutečnosti, že otázka cenové regulace týkající se služby elektronických komunikací (originace, resp. původ volání v pevné síti) byla a nadále je v působnosti Českého telekomunikačního úřadu. Na základě principu kontinuity veřejné moci náleží do působnosti Českého telekomunikačního úřadu rozhodovat ve věcech, jejichž skutkový stav nastal před účinností zákona o elektronických komunikacích, pokud byla věc před touto účinností v působnosti tehdejšího Českého telekomunikačního úřadu a pokud

je otázka věcně v působnosti Českého telekomunikačního úřadu i nadále. Působnost předchozího Českého telekomunikačního úřadu k cenové regulaci služby originace vyplývala ze zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánu České republiky v oblasti cen, ve znění pozdějších předpisů, ze zákona o cenách a ze zákona o telekomunikacích. Cenová rozhodnutí pro regulaci cen telekomunikačních služeb správní orgán považuje za telekomunikační předpisy, neboť byly vydány pro cenovou regulaci oblasti telekomunikací. Nyní je působnost Českého telekomunikačního úřadu cenově regulovat trh originace ve veřejných mobilních telefonních sítích dána v § 56 a násl. zákona o elektronických komunikacích. Pokud se tedy navrhovatel domáhá, aby předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu určil, že při stanovení ceny za předmětnou službu se mělo vycházet z cenového rozhodnutí vydaného před účinností zákona o elektronických komunikacích tehdejším Českým telekomunikačním úřadem, je posouzení této otázky v kompetenci Českého telekomunikačního úřadu.

K otázce postupu podle § 127 zákona o elektronických komunikacích správní orgán dále uvádí, že analogicky s občanským soudním řádem (§ 80 písm. b) o.s.ř.) je třeba ustanovení § 127 zákona o elektronických komunikacích chápat způsobem, že spor lze vést na základě návrhu formulovaného tak, aby bylo rozhodnuto o splnění povinnosti, která vyplývá ze zákona o elektronických komunikacích nebo která byla uložena na jeho základě. Protože určující je obsah žádosti (zejm. konkrétní věc uvedená v petitu), kompetenci pro vedení sporných řízení dle § 127 zákona o elektronických komunikacích je třeba vykládat tak, že příslušnost k rozhodnutí o návrhu je dána tehdy, pokud lze nalézt povinnost uvedenou v tomto zákoně nebo uloženou na jeho základě, o kterou by bylo možné odmítnutí nebo vyhovění návrhu opřít. Ve sporném řízení pak bude nalézáno, zda povinnost odpůrce (tj. povinnost platit určitou cenu) v dané době existovala či neexistovala, včetně nalezení obsahu této povinnosti v konkrétních podmínkách sporu. V daném případě pak správní orgán považuje za takovou povinnost cenové rozhodnutí č. 03/PROP/2003. Správní orgán při posuzování návrhu vycházel dále z přesvědčení, že rozhodování sporů podle ustanovení § 127 zákona o elektronických komunikacích v sobě zahrnuje zároveň i předchozí posouzení, zda tvrzený nárok vyplývá z povinností odpůrce stanovených mu zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě.

Návrh byl posuzován pouze v rozsahu, v němž se navrhovatel domáhá určení, že pro období, ve kterém nebyla mezi ním a odpůrcem smluvně upravena cena za propojení na službu bezplatného volání ze sítě odpůrce do sítě navrhovatele, tj. pro období od 1. 6. 2001 do 15. 6. 2003, je pro výpočet ceny za tuto službu nutné vycházet ze způsobu výpočtu upraveného v rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu čj. 16 005/2003-611 cenové rozhodnutí č. 03/PROP/2003, neboť ve zbylé části návrhu bylo správním orgánem vydáno samostatné usnesení čj. 50 837/2006-606/VII. vyř. ze dne 5. 3. 2007, kterým byl návrh zčásti odložen a které nabylo právní moci dne 24. 3. 2007, jak je uvedeno výše v tomto odůvodnění.

Podle § 37 odst. 3 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů, ve znění platném ve sporném období, „propojení sítí se zajišťuje na základě písemné smlouvy uzavřené mezi provozovateli veřejných telekomunikačních sítí navzájem.“

Správní orgán má za prokázaný následující skutkový stav:

Navrhovatel s odpůrcem uzavřeli dne 7. 1. 2000 Smlouvu o propojení telekomunikačních sítí, jak vyplývá z jejího předloženého znění a jak je rovněž známo správnímu orgánu z jeho úřední činnosti. Smlouva v čl. 26.1. stanovuje, že všechny změny a doplňky této smlouvy vyžadují písemný souhlas obou smluvních stran ve formě následně číselovaných dodatků. Vzájemně poskytované služby jsou ve Smlouvě uvedeny v Příloze B, služby navrhovatele pak v bodech 2.1 až 2.3 této přílohy. V den uzavření Smlouvy byla služba bezplatného volání upravena pouze v části služeb poskytovaných odpůrcem (bod 1.6. Přílohy B, služba Zelená linka). Obdobná služba, která by byla poskytovaná navrhovatelem, ve Smlouvě upravena nebyla. V následných dodatcích byla Příloha B Smlouvy, pokud jde o služby poskytované navrhovatelem ve sporném období, upravena tak, že

- dodatkem č. 5, který byl uzavřen dne 15. 8. 2001, bylo sjednáno nové znění bodu 2.1 (Služba koncového volání k účastníkům sítě Český Mobil ze sítě ČESKÝ TELECOM a veřejných pevných sítí ostatních provozovatelů v ČR poskytovaná společností Český Mobil), nové znění bodu 2.2 (Služba koncového volání k účastníkům sítě Český Mobil z mezinárodní sítě, poskytovaná společností Český Mobil) a nové znění bodu 2.3 (Služba koncového volání k účastníkům sítě Český Mobil z veřejných mobilních sítí EuroTel-GSM, EuroTel-NMT a RadioMobil, poskytovaná společností Český Mobil) s tím, že v zásadě charakter těchto služeb poskytovaných navrhovatelem v té době nebyl změněn tak, že by se nově jednalo o službu bezplatného volání;

- dodatkem č. 10, který byl uzavřen dne 29. 5. 2006, byl sjednán nový bod 2.6 (Služba volání na účet volaného) Přílohy B a nový bod 1.12 Přílohy D, který stanovil ceny za tuto službu. Ceny byly sjednány jako platné a účinné od 25. 7. 2005. Služba volání na účet volaného odpovídá službě bezplatného volání.

Mezi navrhovatelem a odpůrcem v době od 23. 4. 2001 do 24. 5. 2001 proběhla komunikace, jejímž účelem bylo zprovoznění originace ze sítě odpůrce na službu bezplatného volání, jejíž poskytování měl navrhovatel ve své síti zahájit od 1. 6. 2001 na číslech 800 77x xxx. V rámci této komunikace bylo dne 24. 5. 2001 ze strany navrhovatele sděleno, že souhlasí s recipročním poskytováním služeb zelené linky i s prozatímní cenou za příchozí hovory ze sítě odpůrce. Uvedená originace pak byla účtována mezi navrhovatelem a odpůrcem, jak vyplývá z doložených vyúčtování.

Podle § 40 odst. 1 a 2 občanského zákoníku (znění platné i v první polovině roku 2001) je právní úkon neplatný, nebyl-li učiněn ve formě, kterou vyžaduje zákon nebo dohoda účastníků, přičemž písemně uzavřená dohoda může být změněna nebo zrušena pouze písemně. Podle § 46 občanského zákoníku (znění platné i v první polovině roku 2001) musí mít písemnou formu smlouvy, pro něž to vyžaduje zákon nebo dohoda účastníků. Podobně podle § 272 odst. 2 obchodního zákoníku pro obchodní vztahy platí, že obsahuje-li písemně uzavřená smlouva ustanovení, že může být měněna nebo zrušena pouze dohodou stran v písemné formě, může být smlouva měněna nebo zrušena pouze písemně.

Podle článku 26.1. Smlouvy všechny změny a doplňky této smlouvy vyžadují písemný souhlas obou smluvních stran ve formě následně číslovaných dodatků. Předpoklad podpisu dodatku je obsažen jak v dopise navrhovatele z 23. dubna 2001, tak i v reakci odpůrce dopisem ze dne 23. 4. 2001 (zn. 109/2001-NS/SIX), které tak z tohoto hlediska nelze považovat za samotné dodatky. Rovněž i zákon o telekomunikacích v § 37 odst. 3 požadoval písemnou formu smlouvy o propojení sítí. Dodatek však na předmětnou službu pro sporné období uzavřen nebyl, jak vyplývá z následujícího. Z podkladů vyplývá, že došlo k určitým krokům směřujícím k uzavření písemného dodatku ke Smlouvě, rovněž tak žádost o předběžné zprovoznění předmětné služby (k 1. 6. 2001) a lze dovodit její faktické poskytování. Nebyla však doložena žádná listinná podoba smlouvy. Podle § 40 odst. 4 občanského zákoníku je písemná forma zachována mj. i při použití elektronických prostředků, jež umožňují zachycení obsahu právního úkonu a určení osoby, která právní úkon učinila. K podpisu na listinné podobě písemné smlouvy je pak v elektronické podobě třeba považovat jako ekvivalentní elektronický podpis. Odpůrce se v otázce platnosti a sjednání ceny mj. odvolává na dopis navrhovatele ze dne 23. 4. 2001 a elektronickou poštu navrhovatele ze dne 24. 5. 2001. Obsahem dopisu ze dne 23. 4. 2001, který byl podepsán ředitelem pro vnější vztahy navrhovatele, Ing. Václavem Machem, je žádost navrhovatele, aby odpůrce směřoval hovory s předvolbou 0800-77 xx xx na ústřednu společnosti Český Mobil (nyní Vodafone Czech Republic a.s.) a to v rámci propojení telekomunikačních sítí. Obsahem elektronické komunikace ze dne 24. 5. 2001, u níž je uvedeno opět jméno ředitele pro vnější vztahy navrhovatele, Ing. Václava Macha, pak je mj. informace o souhlasu s odpůrcem navrhovanou prozatímní cenou, přičemž byla vyjádřena připravenost toto zařadit do nejbližšího dodatku Smlouvy. Podle Smlouvy (čl. 19.5.) byl do 4. 9. 2001 oprávněn podepisovat za navrhovatele vedle generálního ředitele a jeho zástupce i technický ředitel, od 4. 9. 2001, kdy byl uzavřen Dodatek č. 4 Smlouvy, byl oprávněn za

navrhovatele podepisovat dodatky i ředitel pro vnější vztahy. Z uvedeného tedy správní orgán dovozuje, že bez ohledu na obsah uvedených dopisů a otázku elektronického podpisu nemohl jménem navrhovatele ředitel pro vnější vztahy před 4. 9. 2001 platně uzavřít jakýkoliv dodatek ke Smlouvě.

Z uvedeného správní orgán dovozuje, že na základě předložených podkladů mezi stranami nebyla uzavřena dohoda o propojení či její dodatek, který by upravoval pro sporné období službu bezplatných volání poskytovanou navrhovatelem. Případná vzájemná plnění (faktické směřování volání) a závazky z nich vyplývající proto vypadávají z režimu zákona o telekomunikacích, resp. o elektronických komunikacích a je třeba uplatnit toliko ustanovení obchodního, popř. občanského práva.

Nadto i argument navrhovatele na uplatnění obecného obchodního principu při nedohodnutí ceny, tj. uplatnění ceny obvyklé na trhu, není z uvedeného důvodu případný, neboť tento princip, jak vyplývá zejména z § 409 odst. 2 a § 536 odst. 3 obchodního zákoníku, může být uplatněn v případě neuvedení ceny ve smlouvě tehdy, pokud z jednání o uzavření smlouvy vyplývá vůle stran uzavřít smlouvu bez určení ceny. Protože však např. z elektronické komunikace navrhovatele ze dne 24. 5. 2001 vyplývá, že cena (označená jako prozatímní) měla být dohodnuta, nebylo by možné ani v případě prokázání existence jakési shody na poskytování dané služby tento princip uplatnit, a nezbylo by než uzavřít, že dohoda nebyla platně sjednána pro neexistenci ujednání o ceně.

Nezbývá tak než uzavřít, že faktickým umožněním fungování dané služby nebyla z hlediska zákona o telekomunikacích poskytována služba v režimu smlouvy o propojení sítí nebo v režimu smlouvy o přístupu k síti, neboť definičním znakem takové smlouvy je dle § 37 zákona o telekomunikacích její písemná podoba. Rozhodnutí sporu tak proto postrádá oporu v telekomunikačních předpisech, neboť správní orgán nemůže rozhodnout o tom, jakou povahu tato plnění mají, přičemž podle všeho se spor jeví jako spor o vydání bezdůvodného obohacení (plnění bez právního důvodu). Pravomoc k dalšímu rozhodnutí sporné otázky tak není předsedovi Rady Českého telekomunikačního úřadu dána.

Správní orgán při posuzování návrhu vycházel z přesvědčení, že rozhodování sporů podle ustanovení § 127 zákona o elektronických komunikacích v sobě zahrnuje zároveň i předchozí posouzení, zda tvrzený nárok vyplývá z povinností odpůrce stanovených mu zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě. Proto se správní orgán v souladu se svou pravomocí při rozhodování tohoto sporného správního řízení zaměřil toliko na rozhodování o povinnostech odpůrce, které by vyplývaly ze zákona o telekomunikacích, resp. o elektronických komunikacích, a nikoliv na rozhodování o povinnostech odpůrce, které by vyplývaly primárně z ustanovení jiných právních předpisů než předpisů upravujících oblast telekomunikací, resp. elektronických komunikací.

Na základě uvedeného tedy správní orgán uzavírá, že navrhovatel se domáhá nároku, který nevyplývá z povinností dané telekomunikačními předpisy platnými ve sporném období nebo rozhodnutími vydanými na jejich základě. Návrh tak nezbylo než zamítnout. K tomu však správní orgán dodává, že v tomto řízení byla zásadní otázka, zda povinnost, jejíž uložení se navrhovatel domáhal, byla stanovena telekomunikačními předpisy platnými ve sporném období nebo na jejich základě. Správní orgán proto zdůrazňuje, že zamítnutí návrhu bylo provedeno pouze a jen z tohoto důvodu, přičemž nebylo dále rozhodováno, zda faktickým poskytováním předmětné služby došlo či nedošlo k bezdůvodnému obohacení či ke vzniku jiných závazků. K takovému rozhodování nemá předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu, jak je uvedeno výše, bez dalšího pravomoc.

Na základě výše uvedených skutečností jsem dospěl k závěru, že navrhovatel se svým podáním nedomáhá plnění, které by vyplývalo z povinností dané telekomunikačními předpisy platnými ve sporném období nebo rozhodnutími vydanými na jejich základě, a proto jsem rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

Vzhledem k tomu, že ze spisového materiálu nevyplývá, že odpůrci, tedy účastníkovi, který měl ve věci plný úspěch, vznikly náklady řízení a navrhovatel neměl ve věci úspěch, náhrada nákladů řízení se žádné ze stran nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho doručení podat rozklad k Radě Českého telekomunikačního úřadu prostřednictvím předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu, a to na adresu Český telekomunikační úřad, poštovní příhrádka 02, 225 02 Praha 025. Rozklad je třeba podat v počtu dvou stejnopisů.

PhDr. Pavel Dvořák, CSc.
předseda Rady
Českého telekomunikačního úřadu

VYPRAVENO DNE 13. 12. 2007

VYPRAVENO DNE 11. 12. 2007